

ca. 300 Kr., Porto og Telefon 100 Kr., Udgift til Pedel 1,100 Kr., Reparationer ca. 1,000 Kr., forskellige Udgifter ca. 1,200 Kr., hvilket giver en samlet Udgift af 20,800 Kr. Disse Udgifter er meget lavt ansatte og vil sikkert blive overskredet. At de er lavt ansatte, kan man skønne, naar man ved, at Udgiften ved et Statsseminarium er ca. 35,000 Kr. om Aaret, foruden at Statsseminariet har fri Bygning. Hvordan stiller Indtægten sig nu ved et privat Seminarium som det her omtalte? Gennemsnitsindtægten pr. Elev er 180 Kr. om Aaret. Skolepengene er ganske vist 200 Kr., men Lærerbørn gaar for 150 Kr., og der er altid en Del andre Elever, som maa have nogen Moderation. Man regner derfor — og det regner Ministeren ogsaa med —, at Elevindtægten pr. Elev er 180 Kr. Det bliver for 80 Elever 14,400 Kr. En Trediedel af Lærrelønningerne vil give 5,872 Kr. og Tilskuddet til Bygning ca. 1,500 Kr. Seminariets Part af de 36,000 Kr. vil blive ca. 2,000 Kr. Vi kommer da til i alt 23,772 Kr. Øvelsskolen er holdt udenfor denne Opstilling, idet Seminarierne aldrig faar mere i Tilskud til Øvelsskolen, end Udgiften beløber sig til, saa det kan der ses ganske bort fra. Heller ikke er der opført en Øre til Samlingernes Forøgelse eller Vedligeholdelse, da det er en Post, der maa ses bort fra i disse sløje Tider. Regnskabet kommer saa efter det, jeg her har fremført, til at vise et Overskud paa 2,972 Kr. Men af dette Overskud skal udredes Forrentning af Seminariets Bygninger, af Seminariets Jord og Materiel, og det kan lavt sættes til et Beløb af 75,000 Kr. Regner man saa med 5 pCt. Rente — og det er vel det laveste, der kan regnes med ved den Slags Ejendomme paa Landet, da Prioriteringen af en saadan Institution er ret vanskelig, saa de ofte maa have Banklaan og Kautionslaan til en forholdsvis høj Rente —, saa kommer der en Renteudgift af 3,750 Kr., og derved forvandles Overskuddet til et Underskud paa ca. 800 Kr. Altsaa vil med det Tilskud, der er foreslaaet, de 79,000 Kr., Forholdet blive dette, at Forstanderen for et saadant Seminarium for sit Arbejde faar et Underskud paa 800 Kr. om Aaret. Saaledes vil Forholdet faktisk blive til næste Aar ved et af de Privatseminarier, der er bedst stillede med Hensyn til Elevtilgang. De Oplysninger, jeg har faaet fra det andet Seminarium, falder ganske nøje i Traad med det, jeg her har fremlagt. Og for at man skal være klar over, at disse Tal holder Stik, har vedkommende Seminarier tilbudt at stille deres Regnskaber til Raadighed, saaledes at

enhver kan skønne, at de Kalkulationer, der her er opstillede, er saare langt fra at være for ugunstigt stillede op. Tværtimod, de økonomiske Forhold vil blive vanskeligere, end disse Kalkulationer viser. Hvis man derimod vedtager mit Ændringsforslag om at forhøje Tilskuddet, saaledes at Privatseminarierne faar Halvdelen af deres Lærrelønninger, saa vil et Seminarium som det, jeg har nævnt, faa en Forøgelse af Tilskuddet paa knap 3,000 Kr., og saa vil Forstanderen være i Stand til af sit Arbejde at faa en Indtægt af godt 2,000 Kr. i Stedet for et Underskud paa 800 Kr. Forholdet er i Virkeligheden det, at selv med en Tilskudsforøgelse paa ca. 118,000 Kr. vil et selvstændigt Seminariums Stilling langt fra være god, og det vil ikke være nogen tilfredsstillende Ordning af Privatseminariernes økonomiske Forhold med Fremtiden for Øje. Naar vi skal til en mere varig Ordning af dette Forhold sammen med forskellige andre Spørgsmaal vedrørende Lærrelønnen — og det kommer vi forhaabentlig i Gang med en Gang i næste Rigsdagssamling —, maa Staten utvivlsomt op med et større Beløb end det, her er Tale om.

Vedtages det af mig stillede Underænderingsforslag ikke, vil Følgen efter min Opfattelse nødvendigvis blive den, at de allerfleste Privatseminarier i det kommende Aar bliver nødt til enten at forhøje Skolepengene ret betydeligt for at kunne eksistere eller ogsaa at reducere Lærrelønningerne, og det sidste er hverken Seminarierne eller Staten tjent med. Det er i Statens, i Samfundets Interesse, at de private Seminarier sættes i Stand til at fastholde de dygtige Lærerkrafter, de har, men det lader sig i al Almindelighed kun gøre, hvis de bliver i Stand til at yde nogenlunde tidssvarende Lønninger. Privatseminariernes Lønninger er langt fra paa Højde med Statsseminariernes, og jeg skulde tage meget fejl, om man ikke ogsaa paa Rigsdagen var klar over, at de Lønninger, der ydes paa Statsseminarierne, eudda trænger til en Forhøjelse. Og naar Privatseminariernes Lønninger er betydeligt under Statsseminariernes nuværende Lønninger, hvordan skal de saa fremtidig kunne fastholde deres dygtige Lærerkrafter, hvis de ikke bliver sat i Stand til at yde adskilligt bedre Lønningsvilkaar, end de kan i Øjeblikket? Jeg vilde tro, at den højtærede Minister vil sige, at de 79,000 Kr. skal hjælpe Seminarierne til at give højere Lærrelønninger, og det er jo ogsaa Tanken. I Bilaget til Ændringsforslaget har Ministeren imidlertid selv givet Beviset for, at Beløbet